

JØRN LIER HORST
HANS JØRGEN SANDNES

OPERÁCIA NARCIS

DETEKTÍVNA KANCELÁRIA č. 2

Prvá kapitola

POD SNEHOM

„Tam býva,“ povedal Oliver a ukázal prstom.
„Kohútí lupič.“

Na opačnej strane ulice stáli vedľa seba dva domy a medzi nimi plot.

Zo starej jablone vzlietli dve vrany a striasli pritom na chodník trochu snehu.

Dom vyhľadali zo zvedavosti.

Tiril držala v ruke noviny. Na titulnej strane bol nadpis: „Zadržali Kohútieho lupiča“. Na fotke boli domy, pred ktorými stáli, no pred jedným parkovalo policajné auto a muža, čo v ňom býval, práve odvádzali dvaja policajti.

Oliver si vybral z vrečka čokoládu, odhryzol si z nej a zamyslene prežúval.

Lúpež sa stala pred tromi dňami. Lupič neukradol kohúta, akoby sa azda mohol niekto nazdávať, ale pri čine mal na sebe žltý kostým s kapucňou, na ktorej bol zobák a červený kohútí hrebienok. Preto sa v novinách o tom písalo ako o Kohútej lúpeži.

Zmizol pri nej Narcis. To síce nezní tak vážne, ale Narcis bol obraz. Namaľoval ho slávny maliar Christian Lassen a mal hodnotu takmer milión korún.

Obraz visel v dome známeho podnikateľa Vladamara Vladarsona. Vladarson bol na služobnej ceste vo Švajčiarsku, kde stála jedna z jeho tovární, keď sa vtom spustil uprostred noci v jeho dome alarm. Susedia videli, ako z domu vybieha muž v žltej kombinéze so zobákom a kohútím hrebienkom na kapucni. Dokonca bol aj na zábere z bezpečnostnej kamery umiestnenej v dome pána Vladarsona.

Boli toho plné noviny. Tiril a Oliver všetky články pozorne sledovali a keďže mali vlastnú detektívnu kanceláriu, rozhodli sa prípad vyriešiť. Ale polícii sa to podarilo skôr.

Prešli cez cestu a zastali pred stojanom s poštovými schránkami. Dan Dobrassen, bolo napísané na tej, čo patrila k domu Kohútieho lupiča.

Oliver prečítal jeho meno nahlas.

„Dan Dobrassen,“ povedal a odhryzol si z čokolády. „To nezní veľmi nebezpečne.“

„Dobre, že ho zatkli,“ vyhlásila Tiril.

„Ale Narcis nenašli,“ upozornil ju Oliver s nádejou v hlase. „Takže prípad nie je ešte celkom doriešený.“

Osmo sa zavrútal ňufákom do mokrého snehu. Tirilin pes sa volal Osmo, lebo mal na chrbte flak, ktorý vyzeral presne ako osmička.

Tiril sa sklonila a poškrabkala ho pod bradou.
„Určite ho čoskoro nájdú, čo myslíš?“ spýtala sa.

Nedostalo sa jej odpovede, lebo vtom sa s buchotom otvorili dvere na susednom dome.
„Zmiznite!“ zvrieskol akýsi chlap a hodil do nich prázdnu fľašu.

Oliver sa zohol a len tak-tak sa mu podarilo uhnúť.

„Decká akési zvedavé!“ zavrčal muž.
„Tu nemáte čo pohľadávať.“

V tvári bol načisto červený a mal na sebe len nohavice so zelenými trakmi a flákaté biele tričko.

„Zmiznite!“ zopakoval.

Tiril potiahla Osmu za obojok.

„Pod’,“ povedala. „Ideme.“

Osmo zaprotestoval. Zachytil nejaký pach. Vetril v mokrom snehu a čosi sa pokúšal z neho vyhrabať.

Okolo uší im zasvišťala ďalšia fľaška.

„Pod’ už!“ poháňal ju Oliver. „Je riadne nahnevaný.“

„Počkaj,“ povedala Tiril a pomáhala Osmovi.

„Čo to je?“

Tiril vytiahla čosi zo snehu.

„Kľúč,“ odpovedala.

